Ara Pirineus, 26/10/20

La visió urbana del Pirineu

Entre tots cal obrir més els ulls i comprendre

MANEL FIGUERA *Professor i escriptor*

Tot i la **proximitat que hi ha avui entre el Pirineu i l'àrea metropolitana de Barcelona**, de la qual prové la majoria de turistes que van a la nostra serralada a «carregar les piles», a «buscar pau i tranquil·litat», a «viure l'essència de la muntanya» o les tres coses juntes i d'altres que hi afegeixen, creix la llunyania propiciada **pels tòpics i la superficialitat.**

De la gent que ens visita n'hi ha de tota mena i és de mal gust classificar-la en funció de la procedència, la manera de parlar o les formes correctes —o no— de dirigir-se a la d'aquí. A tot arreu hi ha de tot. Però mai fins ara no havia sentit preguntes com «per què teniu vaques?», «per què mateu porcs» o «per què no arregleu les pistes?», respostes pregunta com «vostè no pren llet quan esmorza?», «li agraden els nostres embotits?» o «es pensa que les pistes es van obrir per als quads i els tot terreny?» aporten una solució parcial per matar la «conversa», però **el problema té molt més fons**.

Al Pirineu la vida no s'hi ha aturat mai, la seva gent no és antiquada i el temps no hi passa a poc a poc. No s'hi viu com abans —només faltaria, sense llum, gas, aigua calenta, calefacció... — i la pau i la tranquil·litat, com a ciutat, es troben dins de cadascú. I aquesta vida va més enllà de si hi ha bolets al bosc, de si hi ha neu a les estacions d'esquí o de si als restaurants s'hi fan bons plats típics, informació freqüent dels mitjans de comunicació. Entre tots cal obrir més els ulls i comprendre.